

Bilag 17.

Spørgsmål fra udvalget til handelsministeren og ministerens besvarelser.

Spørgsmål 1:

Der udbedes en udtalelse om, hvorledes ministerens stilling er til at lade § 11 i næringslovforslaget også omfatte bestillingsoptagelse af bøger. Såfremt det ikke findes hensigtsmæssigt at lade § 11 omfatte bøger, udbedes tillige oplysning om, hvorvidt der i så fald kan tænkes udarbejdet regulerende bestemmelser for denne handel.

Svar (af 9. december 1965):

Når det i lovforslaget ligesom i næringslovkommissionens indstilling er forudsat, at den hidtidige kolportage af bøger ved dørene fortsat skal være tilladt, er det under hensyn til, at kolportage må anses for ønskelig af hensyn til folkeoplysningen, at store værker af kulturel betydning efter det oplyste ikke vil kunne udkomme, medmindre der er adgang til kolportage, og at der for mange bøgernes vedkommende kan blive tale om en fordyrelse, fordi de ikke vil kunne sælges i så stort et oplag, hvis der ikke er adgang til denne særlige salgsform. Disse synspunkter gælder således særlig større leksika, større illustrerede populærvidenskabelige værker, større udgivelser om folkebevægelserne, faglige og tekniske håndbøger m. m.

Da jeg mener, at disse hensyn må tillægges større vægt end de betænkeligheder, der er ved bogkolportagen, er jeg tilbøjelig til at fastholde, at man fortsat — ligesom i Norge og Sverige — bør tillade uanmodede personlige henvendelser direkte til forbrugerne for optagelse af bestillinger på bøger.

Det er efter min opfattelse næppe hensigtsmæssigt at udarbejde regulerende næringsretlige bestemmelser for denne form for boghandel. Man kunne tænke sig at foreskrive, at bestillingsoptagelse enten kun kunne foretages på grundlag af en prøve eller lige det modsatte, at prøver ikke må medføres ved bestillingsoptagelse. Det første, der skulle sikre, at forbrugerne vidste,

hvad de købte, lader sig næppe gennemføre, da bøgerne i mange tilfælde netop ikke er udkommet, før bestilling optages. Et forbud mod at anvende prøver, hvilket i begrænset omfang har været kendt før den gældende næringslov, kunne have til formål ikke at lokke forbrugerne med særligt prangende værker. Imidlertid mener jeg, at sådanne næringsretlige særbestemmelser bør undgås.

Derimod er jeg ganske enig med næringslovkommissionen, der er gået ind for, at der gennem anden lovgivning søges tilvejebragt bestemmelser, der begrænser uheldige virkninger af sådant bogsalg. Spørgsmålet om gennemførelse af sådanne bestemmelser må vel imidlertid tages op i forbindelse med en eventuel revision af afbetalingsloven, idet spørgsmålet efter min mening næppe har større praktisk betydning uden for afbetalingshandelen.

Næringslovkommissionen har i denne forbindelse peget på, at man frit skulle kunne træde tilbage fra en bestilling inden for en vis kortere frist.

Man kunne også tænke sig andre begrænsningsmuligheder, f. eks. krav om, at den kontante udbetaling skulle erlægges ved kontraktens underskrift, eller at man helt forbød afbetalingssalg i forbindelse med kolportage af bøger.

Spørgsmål 2:

Det bedes oplyst, hvorvidt § 13 i næringslovforslaget vil sikre, at sigøjnere fortsat vil kunne drive handel på samme måde som hidtil.

Svar (af 9. december 1965):

Vi har næppe egentlige sigøjnere her i landet, og i hvert fald har vi ikke særlige næringsretlige bestemmelser for sigøjnere. Imidlertid lever der familier i beboelsesvogne, der ernærer sig dels ved at drive for-